

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SES FÊSTES DE NADAL.

Trabay que guaià es primé premi en el certámen de L' Ignorancia.

A D. PERE JUSEP ALCOVER, PRE.

PRIMERA PART.

(RETAULO DE BONES COSTUMS.)

Nadal que passa.

Alegret panxeta
 Que Nadal ja vé;
 Menjarás carneta
 Y arrosset també.
 (Cansó populá.)

—Vaja, atlotetes, afañauvós, qu' hem d'anà a matines. ¿Encara no la teniu nêta?

—Ell sabeu, madòna, na Xina que 'n duya de brutó.

—Tres vegades l' hem posada dins sa caldera, y encara no li valdrá.

—Quant es ben vè qu' ets animals més garruts son es porchs.

—Foy, ell al punt heu diuen: axò es més brut qu' el rey-porch.

—Du es garraf amb aygo, Tonina.

—Malangra aquesta pedra tosca, que ja no vòl fregá.

—No; y l' amo ha dit qu' era sa milló.

—¿Y ahont lo teniu a l' amo, madòna?

—¿Ahont l' han de tení a s' ambalit?

En es camp amb sos homos qu' ester-ròssan.

—¡Jesús, qu' heu es de fané aquest homonet!

—Eu essé en es camp ja está en gor-jera.

—¿Y na Maria, sa vòstra fiya casada?

—Diumenge la valx veure, y estava ben bona. En Pere-Miquèl se 'n havia manats es rins a Son-Boga.

—¡Jesús, quins nins tan galanxonets!

—¡Y tan garrits!

—Assemblan a sa padrina.

—Y a sa mare.

—Tots es de Son-Palé son ben carats,

blanchs, vermeys y sans com un grá d' ay.

—Son de bòn lleñam y basta.

—Ja heu sou, fietes.

—¡Mamareee!...

—Madòna, na Francin' Ayna vos crida.

—¿Que vòls, fieta?... Ja vench.

Sa madòna se 'n va, y ses dònnes amb pedres tosques y amb guinavetes fan sa porcella nêta fins que, de negra qu' era com es gipó, torna més blanca que la llét.

—Ja n' hi haurá com per devall aygo, atlòtes; n' Andreu en vení, amb so rahó li fará es repèl.

Y ses dònnes feren sa séua via.

D' es cap de mitx' hora sa porcella, penjada per ses cames de derrera a una estaca, fòra mòca y amb una pedra dins sa boca perque no s' enraván y li pugan passá s' ast, com que digués:

—Llástima com hey ha ningú bò en aquest mon: si jò fós estada magre, no 'm veuria axí com me vetx.

Però bé: ¿qui 'es aquesta gént? dirá qualcú d' aquells que tot heu vòlen sèbre.

No sies tan cuytó, li direm nòltros; y, caset, si frisses.

Ydò, heu de pensá y creure, amichs lectós, qu' aquesta madòna es sa de Son Palé; possessió que, si mal no m' err, es devés Manacó. Avuy som dissapte de Fêstes y té dònnes a mitx jornal perque ella y sa criada no bastan per arretglá feynes.

La gent de Son Palé son com es pagedos d' un temps: tan *fanatichs*, que a n' es missatges los fan passá la corona y no los dexan flastomá; tan *torpes*, que se beuen lo que predican dalt sa tròna y sovint, sovint, se 'n van a confessá; tan *ignorants* y *sauvatges*, que no més saben sa Doctrina Cristiana y lo que impòrta per essé un homo de ca-séua; tan *bajans*, que no enganan ningú, ni vòlen un doble d' altri per tot quant hey ha en el mon; tan *barbaros*, que fan tot es bé que pòden, y senzills y despresos amb tothom, per fé un favó se penjarían; tan *interessats* y *estrets*, que may cap pobre

se 'n ha anat falló de son portal, y es vergoñants, y aquells que los sobrevé un soscayre saben quin toch ténen ses séues mans; y, sobre tot, *discorren tant poch*, que fènt dí misses en sufragi de ses ànimes des séus antepassats, donan guany a n' es capellans y no a n' es Casinos, cases de joch y *altres herbes*, nius de perduts y de rates sayardes, famé de males costums y escola de lladroneria, etc., etc., (y qui es confrare que prenga candela). ¡Vaja quins atrassats, quins ignorants de sèt sòles!

Y, si no me creys, escoltaulós a l' amo, sa madòna y sos dos frys n' Andreu que ja comensa a fadrinetjá y na Francin' Ayna que n' ha fèt tretze y encara va a costura.

Es, com vos deya, es dissapte de Nadal, y quant comensa a fê fosca, devòra es foch baix des gran pinta de sa xemeneya qu' hey sòl havé a ses possessions, enrahonan d' aquesta manera:

—¿Que ja teniu es reynòts apareyats?

—¿Vòl dí qu' hey hem d' aná amb encèsa?

—A Son Palé sempre hey he vist aná d' aquesta manera a matines: y no vuy que se perda aqueixa costum, (exclamá l' amo amb tò d' autoritat y de respecte, pegant una uyada a n' es qui lo rodetjavan per veure com eran rebudes ses séues paraules.)

—¿Y a n' es reynòts sempre los fan des rést de sa sinia, Andreu?

—Sí, Francin' Ayna. Veus; es rést d' espart quant vé s' estiu comensa a servi: casi sempre está en remuy, y, quant s' entrega es fret, roman mitx podrit que no serveix per comprá un diné de fil. Ydò d' axò fan es reynòts amaranthè tróssos dins pèga, y parexen, ja heu has vist, just antòrxes de vent.

—Y es méu padrí ja los hi feya, y jò he fèt altre tant des que manetx ses riendes de la casa y comand a Son Palé, (torná afagí l' amo amb molta forsa.)

Y durá una estoneta que tots estavan boca clòsa fins que n' Andreu preguntá:

—¿Y ses des Molí d' En Sopa y de Son Còure, qu' han dit si vendrian, Francin' Ayna?

—En está llestes de feynes.

—No, y fá un salistre que pèla, però amb una lluna que pareix de dia.

—Per axò he cercat un bon tió de Nadal per fé aná sa cuyna calenta.

—Mon pare, que Déu ténga, s'enfadava més si no veyia tal vespre com à nit un bon tió encès.

—Ell es padrí tenia unes còses. Axí mateix podrian passá sense.

—Però no hey passareu aquí mentres Déu me don vida y salut, (torná dí l'amo com à picat d'araña.)

Y amb tò solemne y eloquent continuá:

—Aquexes costums que mos dexáren com à prenda de pujat preu es nòstros pares, y que mos aficaren ses nòstres mares dins el còr amb sa llét que mos davan de mamá; aquexes costums tant cristianes, tan pures, tan senzilles que de cada dia desapareixen de dins Mallorca y que tant les malavetjan esvèhi aquets marxandos sense panera que mos vòlen doná figues per llanternes, que no se saben tomá es móch y pretenen tant de cames primes; aquexes costums, com deya, no será l'amo de Son Palé que los fassa fé uy, ni permetrá que may dins ca-séua en lo més petit déxan de complirsè. Axò no vòl dí que si un no crema tió de Nadal, ja l'haja fèta com en Parreta; però derrera ses còses petites vénen ses gròsses y molts de pochs arriban à fé un molt. Y, sobre tot, cadascú sab quin pá l'assacia: vuy que aquí se fassan ses fèstes de Nadal com se feyan altre temps.

—Jò no heu tendria per Nadal si no feya totes aquelles còses que veyia fé à ca mon pare: matá porcella y una auveya ó un añell, amb un bon tió encès dins sa cuyna, jugá al escambri ó al ase, aná à matines amb encèsa tot lo mon junt, tení à diná tota la familia, fé es dia de Nadal amb sos parents de més pròp ses fèstes qui vénen....

—¿Amb sos parents de més pròp?... (preguntá na Francin' Ayna, extrañant lo que sa mare deya.)

—¿Y que vé de ses arasses aquesta?

—¡Que no veus qu'es jove s'àngel! Veus, Francin' Aynons, es parents de més pròp son es germans, bloncos y ties.

—¿Y es pares?

—Xetra, aquets si qu'heu son. Ydó ara te contaré que se fá, y heu sabrás per quant sia s'hora. Es dia de Nadal tothom dina à ca-séua; però si es un matrimoni novell van à diná à ca son pare d'ell ó d'ella. Axí es qu'En Pere Miquèl y na Maria cad'any vénen. Llavò es dia de Sant Estéva y Sant Juan van à ca es germans, bloncos ó ties: nòstros anam à ca sa tia des carré des Bòus, à ca's blonco de Son Galiana, à ca Pere Miquèl; y abans de morí sa tia des Rafal y es blonco de Son Moix jò y ton pare eus ho compartiam: bé que na Maria no era casada y teniam un dia més à nòstron conta.

—¿Y perque deuen fé axò d'aná à fé es dia de Nadal aquí y aquí dessá?

—¿Y tú à poch à poch que mos sortirás doctora ferm?

—Mon pare, jò no hey era per ofendrer vos.

—Ydò ses atlòtes no son tan demanadores.

—Tira, tú també, (exclamá sa madòna), s'àngel no heu feya per mal. ¿Que no heu sabs que à n'ets atlòts los agrada sebrerhó tot.

—No heu he de sèbre, santa dòna, però aqueixa pitxorina....

—¿Que no era el señó Rectó, (interrompé n'Andreu,) que deya que l'Bon-Jesús n'está tan content d'aquexes dinades que se fan dins ses families, perque son com una pròva d'agrahiment à n'es gran benefici que mos feu en sa venguda en el mon. Perque si quant naix un nin, à ca-séua fan un refresch y *toticuante* perque será s'alegría de la casa, amb molta més rahó y motiu se pòt fé, no un refresch, sinó un diná per es naxement d'aquell nin, alegría y consòl de tota l'humanitat.

Y ademés amb aquexes dinades, deya el señó Rectó, ses families están més unides, hey ha més concordia, més amiatat y estimació perque de sa separació vé s'oblidansa, y s'oblidansa romp es llassos d'amor entre ses persones, y el mon sense amor seria un bordell.

—Jesús, Andreu, tú parexes un predicadó, (digué tota resòlta na Francin' Ayna.

—Señal que l'escolta bé à n'es sermó: tant de hò que fèsses lo mateix tú.

—No tengueu ànsia, mon pare.

—Déu heu fassa qui pòt.

—Escoltau, mamare, y sa posadera deù está ben descansada aquestes fèstes?

—També vá à ferles amb la séua gent.

—¿Y à la vila que també fan es dia de Nadal, com nòstros.

—No'n mancaria més, bon quevera; fan lo matex que nòstros, però com viven més apròp uns d'ets altres, es fíys y fies casats van à doná ses bones fèstes à sos pares de mitx dia fins à hora de vespres; tròban trabucat, però no menjan en no essé unes quantes cuyarades, y llavònses arretglañ quina fèsta han de fé plegats.

—¿Y en morirsè sos pares?

—Van à ca's germá majó; però dura un any que duen dòl y no fan res per ses fèstes.

—¿Y que menjan?

—Lo que los duen.

—¿Que los duen res?

—Conta que s'any que tenguérem més porcella fonch quant monpare y ma-mare, que Déu tegan, se moriren. Y pròu que vatx repará quines cases foren que mos ne dugueren de present, perque tòca enviarlosnè quant dugan dòl.

—¿Y à n'axò també heu fan per la vila?

—Es qui matan porcella, sí. Axí es

que à ca's Manescal, que son vilans, sempre qu'aquí n'hi ha hagut de dòl, mos n'hàn enviada.

—¿Y qui degué trèure axò d'enviá y torná y....

—¡Altres pich, Toni-Colau! ¡Que tot heu haja de volé sèbre aquesta atlòta; jò que som tan véy, y may havia pensat amb axò.

—Fiet, ell ja heu veus, es jovent d'avuy en dia es molt despèrt.

—Per fé pòca bonda.

—Jesús, mon pare.

—Jesús, Francin' Ayna.

Y tornáren está una estona boca clòsa, l'amo per no reprendre pús na Francin' Ayna y aquesta per no embrutá altra vòlta sa pesquera à son pare, que amb xexanta que n'ha doblegats ja may ha vist dins ca-séua que à ses fèstes de Nadal se dás cap envèsta à ningú per gròssa que l'hagués fèta, perqu'aquests dies, dies son d'alegría y de gaubansa y no dies d'anutjá ningú amb paraula ni amb obra.

Y n'Andreu torná mòure convèrsa.

—¿Mamare, y En Pere Miquèl y na Maria?

—Vendrán demá matí amb sos nins.

—Mírau qu'En Pere Miquèl... (digué l'amo amb tò misteriós.)

—Ha fèta una mudansa gròssa, (exclamá sa madòna que va comprendre s'idèa de l'amo. Orfa de pare y mare, pobil, amb molts de dinés dins sa butxaca, rodetjat d'una partida d'amichs (no d'ell, sinó de sa bossa), ja heu crech que se criá un tarambana, un *cassinero* de marca majó.

—¿Y com volguéreu que se casás amb na Maria? (preguntá n'Andreu tot confús.)

—Perque mudá de sòl à rèl amb una missió que vengué à la vila y de llavònses ensá no s'assembla pèl. D'es cap d'una temporada comensá à esco-metre na Maria, se posáren à festetjá; jò me vatx entresentí amb persones de confiansa y me diguèren que me convenia: al punt se parlá de novianses y dins poch temps foren casats.

—Y manetja doblèròts, éll.

—Conta que vengué amb mí à Ciutat quant vatx dú sa tèrsa à n'es señó y quant tornavam me mostrá noucèntes lliures qu'havia cobrades d'un deute véy.

—¡Jesús, Sant Antòni!

—Déu los hi conserv.

—Si es convenient.

—Mon pare; ¿Y sa señora sempre vos dona aquella panera de còses bones en anarhi per Sant Tomás.

—Aquesta, sempre surt à un'altra part.

—Que mos duguéreu un joch de cartes.

—¿Y que no l'véres?

—Ay sí, no hey pensava. ¿Y qui'l té?

—Jò, ¿y com tens ses metles?

—Axí com tú tens ses cartes, Andreu.

—Ydò ara heu veurem.
—Ell jò hauré d'aydá à ma mare.....
—Ah no, fieta, feis sa vòstra via, que
jò quant era jove, amb rès passava més
gust qu'era en jugá tal vespre còm à nit,
abans d'anà à matines.

(Seguirá.)

JORDI D'ES RECÓ.

À MON ESTIMAT AMICH M. M. Y LL.

AMB MOTIU DE SON CASAMENT.

Recordet que disfrutava
Lo téu còr de santa pau,
Sòls als pares estimava,
De ningú encara era esclau.

No t'havian fét senti
L'amor primé, pur y sant;.....
¡Amich méu qui hagués de dí
Qu'estimases tant y tant!

Còm s'auçell que canta y vòla
Dins jardí de flòrs sembrat,
Qu'es lliure, axí s'agombòla
Lo téu còr amb l'amistat.

Més, llavòres vens un día
Concíròs, trist, esmarrít,
Y'm dius: «Dins l'ánima mia
Un amor innèus ha exit;

«Una jove més garrida
Que l'auha d'els bells matins,
Blanca, rossa y axarida
Semblant á los xerafins.

«¡Amich méu! una mirada
Me vá doná aquesta nit,
Que sént l'ánima abrasada
Y d'amor mon còr ferit.

«¡Oh! que ditzós jò sería
Si d'ella'm ves estimat;.....
Que molt, que molt gosaría
Assegut al séu costat.

«Ditzós si li puch doná
Devant Déu, devant tothòm,
Un dia als pèus del altá
D'espòsa méua el dols nòm.»

Y méntres axí esclamaves
Plé de fòch, d'amor cegat,
Caure de tos ulls dexaves
Puríssim plòr, del còr nat.....

Aquelles llágrimes tristes,
Fiyes del primer amor,
Avuy crech que les he vistes
Fént un collá de valor

Collaret de pèrles pures
Per adorná un còll blanch
Còm sa néu de les altures
Mesclat amb vermey just sanch;

Que demá dematinada
Portará sa téua espòsa,
Hermosa y enamorada
Que de ta promesa gòsa.

Còm també bella corona
De suaus flòrs de tarongé.....
¡Ayl! recòrt fá llarga estona
Qu'en sòmnis la vares fé.

Y entre elles hey ha mesclada
Una ròsa, ja mustí.....
¡Quants de pichs tú l'has besada
A dins cinch ams d'agonía!

Poncella era quant la't dá,
Llevantasé de son pit,
L'àngel de qui tú demá
Serás estimat marit;

Y l'has tenguda estojada
Demunt lo téu amat còr,
Còm à jòya molt preuada
Còm à rich y dols tresòr.

Amb collar y flòrs vestida
La vé el còr enamorat;
Però la fa més garrida
La flòr de virginitat.

Y axís al pèn del altá
Vos unirán etèrns lassos...
S'altre dia al despertá
Tendrás la ditxa en tos brassos.....

Conservau les flòrs mustíes
Qu'avuy fresques fan ramells,
Perque prést vendrán uns dies
Qu'els fiyets vos farán vells.

Procurau que no's desfullan
Per lo vent del desamor,
Qu'en el dia les qu'es cullan
Son ja sèques, sens elor.

Vos desitx molta alegría,
Que dur la lluna de mèl,
Que còm Jusep y María
Visquen aquí y en el Cèl.

UN FERIT D'ALA.

Novembre.

ES PRESENT DE LA FIRA.

A un poble de Mallorca que fan sa
fira es diumenge abans des derré dijòus
bò, succehí es siguent cas.

A una casa qu'hey ha dues atlòtes
molt guapes, qu'encara que joves, sa
majó conta unsquinze ams, les rondetjan
quatre ó cinch bergantells y un d'ells
es dia de sa fira se va arriscá d'enviarli
un present d'uns quants torrons. Quant
aquesta persona que los hi duya va essé
à ca s'atlòta, va dí à sa mare:

—Vat'aquí axò que vos envia fulano
per sa vòstra fiya majó.

Sa mare contestá que no heu admetia
perque trobava ses atlòtes massa joves,
y no volia prende rès de ningú perque
«qui prèn, son còs vèn»; y aquella per-
sona s'en ho va havé de torná.

L'ondemá s'hi va entregá un altre
persona amb un altre present diguent:

—Vat'aquí axò que vos envia zutano

y es una memòria que fá à sa vòstra
fiya.

Sa mare respongué sèriament que no
heu volia perque no volia que s'atlòta
posás amó à cap jove per ara y aquell
s'en va havé de torná es present.

Mirau qu'escaldats deguéren roman-
dre aquells dos joves. Axò es una lliissó
per vòltros atlòts que sense tení entrada
à una casa vos pensau podé fé truchs y
baldufes, y per axò vos dich que no vos
atrevigieu à enviá rès à cap atlòta sense
sèbre si heu rebrá, que no vos suc-
cehesca lo qu'ha succehit à n'aquests
dos estornells.

J. B.

A MON AMIGA J. A.

Dins una gábia garrida
Un canari prèst está,
Y es s'encant d'una fadrina
De devuyt ò denou ams.

Moltes vòltes contristada
Amb éll soleta roman
Sòls sa séua compaña
Qu'es ben pòch, l'ha d'alegrá.

—Aucell de la méua vida
(Li sòl dí d'en tant en tant.)
¿Es vè que milló estaríes
Si visquesses à n'es camp?

Tú téns ses méues caricies
Però no téns llibertat
Y s'ayre pur no respíres
De sa muntaña y des vall.

Dins aquesta gábia hermosa
Es téu coret no té espay
Y d'ets altres aucellets
No pòts senti 'ls bells cantars.

Del camp no vens s'hermosura
Ni pòts es jardins frescá
Ni tampòch senti s'aroma
Tan fina que ses flòrs fan.

Ni de clara fontinòla
Que corre per dius penals
Beurás, ni ses téues ales
S'estiu hey podrás bañá.

Jò, còm tú, també voldría
S'ayre lliure respírá
Y dins sa Ciutat tancada
No m'hi trobarian may.

Jò còm tú també m'agradan
Ses garrigues, es pinars,
Y mon còr plé d'añoransa
No sab fé sinó plorá.

Trista passaré ma vida
Si no puch viure à n'es camp
Y fins que baixi à sa tomba
Heu estaré desitjant.

Aucellet qu'ets m'alegría
Si no fós que t'estim tant;
Sa llibertat te daría,
¡Benhaja sa llibertat!

UNA SEUVETGINA.

XEREMIADES.

Parlem un poch des serenós. Seria bò qu'es nòus Mèstres d'escòla que ara se fan, tenguessen s'obligació de ensenhar-los a parlar bé es castellà y un poquet de música perque n'hi ha molts que ni saben cantà ni s'entén lo que diuen. Llavónses també convé qu'axí còm no déxan tocà guitèrres mes enllà de les dotze ó la una per no desperatà es qui dòrmen no permetéssan cantà carreretes de porchs devés les tres que per demunt es mals empedrats des nòstros carrés mòuen un rendò ingrát, que no té s'armonia de cap guitèrra, y desxondeix tothom. ¡Oh! y qu'es de saborós aquell rendò a les quatre de sa dematinada per un qui té son!

**

Avuy hem de parlar un poch de ses viles, no fòs còsa que s'arribassen a creure que les tenim olvidades, y es ben al contrari perque en duym un panxó de moltes, que per ara es mal de pahi; perqu'amb s'inèrcia per arma no hey ha ningú que les trèga des séu solch.

Comensém pe Santa Eugènia. Debades ha vist es séu Batle qu'es de Sansaselles ha compòst sa séua part de carretera d'una manera que no hey ha res que desjectà; debades ha observat qu'es de Santa Maria ha fèt qualque còsa a n'es séu tròs per tapà ets uys a sa gènt, y qu'es públich ignorant no hey tengués que dí. Ell, còm si li tirassen paya de Menorca, no ha mogut un pèu, ni un dit; y allà, devant Son Mascaró ja no bastan llanxes per podè passà perque s'han mesté vaxells gròssos. Si heu fa axí es ben segú que Son Mascaró el dexará ben mascarar còm a Batle.

Suposám que si éll en passa anirà en bistia, y no farà cás, ara qu'es s'hivèrn, qu'es séu mul se pòsi unes calses ben llargues per no tení fret; però si hey vá a pèu, farà es joch d'ets altres que se vèuen obligats per podè travessà aquests quatre mars grans qu'hey ha, d'invadí sa propietat sagrada des veynats y trispoletjarlos amb molt de sentiment ses séues viñes y camades.

Señó Batle de Santa Eugènia, ténga un poch de més gení.

**

Ara som a Binisalem. ¡Creuriau que encara está tórta sa creu des Cementèri? Suposam amb molt de fundament qu'esperan que cayga per adressarla.

**

Arribem devés Inca. ¡No podia fé la vila de qu'aquell torrent qu'es lo primé que tròba tothòm qu'hey arriba, no podís tant? Y s'hi put en s'hivèrn, que farà en s'estiu?

¡Y es mèstres d'Inca que no ténen uys per veure cèrtes parets qu'amenasan esclafá es qui passa y están sense apuntalá? Mirau bé arreu y les trobareu.

COVERBOS.

Venguent un dia un carreté sollerich a Ciutat, carregat de taronjes, quant va essé devés can Penasu, se posá a ploure, més éll seguia fènt via, preninthó amb paciència, pero quant tot va está com un xopo, mul, vèla y carreté, y vé qu'es témps no tractava d'amansarsé, sinó que quant més anava, més fort plovia, més cremat qu'una monèya, esclamá:

—Mal plugués fins qu'es granots arribasen a n'es pèus del Pare Etern. ¡Arri fumat!

**

Un señó de Sólle, que era molt rich, y que duya molts de negocis entre mans, pero qu'era totsol, tenia un criat de devés vint y cinch anys, que sabia escriure s'a, b, c, axí com diuen; pero qu'era molt rústich; succehí qu'un dia aquest señó volgué sèbre es negocis com se trobavan, y després d'altres coses, dictá a n'es criat ses sigüents paraules:

—Dirás a mi hermano que me escriba como van los negocios.

Es criat que també era sollerich quant sentí escriba pensant en sos que havian injuriat a Cristo, entre sí mateix per darli un giro digué:

—Escriba ó fariseu, tot es igual, y posá:

«Dirás a mi hermanu que me fariseo comu van los negocios.»

**

Un Rey d'Inglaterra anava de cassa, y sentí entrarli un mosquit dins un uy. S'incomodá per axò baxant des cavall y obrintsé ses pipelles; digué:

—¡Ah, pòlissa, te deix tres grans reynats per ahont pòts volá y no content amb axò véns a alojarté a s'uy des téu Rey!

EPIGRAMAS.

—¡Perqu'es que sòls visch d'amor
Essent véy de noranta anys;
Quant es fiys de mos companys
Mòren per falta d'ardor?

—Perque encontrantsé La Mòrt
Amb s'Amor, a dins España,
Li baratá sa guadaña
Amb ses fletxes y s'arch tòrt.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Capa foradada deixa passá es fret.

SEMBLANSES.—1. En que té pèu.
2. En que tot es un clòt.
3. En que té bécas.
4. En que se menjaban sos pròpis fiys.

TRIANGUL.....—Casats-Casat-Cas-Cas-Ca-C.
FUGA.....—Hòmo petit, llengo llarga.
ENDEVINAYA.—Es vént.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Don Huch Lluch.
Sis:—Sa Sibilla y En Gaspá Bòno.
Quatre:—Un Torroné y ¡Oh Ximplet!
Tres:—Un que dú maleta y Un Negociant en Porcelles y Indiots.
Una no més:—Un Oficial sense empleo.

GEROGLIFICH.

: kilo K 2 D Pala N G

Resa gaf a n'es P IX 1.000,000

UN PESCADÓ DE CAÑA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una caxa a un barco?
2. ¿Y el Bòn-Jesús a n'En Rochild?
3. ¿Y un artillé a un cuyné?
4. ¿Y una xigarrera a uu requinto?

EL SEÑÓ GUIEMÓ.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que tenen ses tendes que vénen objectes de lujo; sa 2.ª, lo que tenen es ventays bons; sa 3.ª, lo que té es fil; sa 4.ª, lo que té el Rey; sa 5.ª, un animal; y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

PROBLEMA.

¿Quin es aquell número que multiplicat per 4 y restat des producte des mateix número sia igual a 24?

BIEL DES MOLÍ.

FUGA DE CONSONANTS.

E. .E... .O..E .UE .O . A.U.A
S.

ENDEVINAYA.

Som animal
Que me paseitx,
Y cant formal
Tot lo que veitx;
Despèrt molta gent;
Prést bòn servici;
Y ténch un ofici.
¿Que som entenent?

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

(Ses solucions dissaple qui vé si som vius.)

10 DEZEMBRE DE 1881
Estampa d'En Pere J. Gelabert.